

БАЛКАНСКИ СИНДРОМ

НАШИЯТ ПЕТЬЧЕН САЛОН

Няколко зрители за спектакъла

Има все пак нещо общо между футболната игра и тази, наречена сатира. Кой ли не е играл с парцалена, а после и с гумена, та дори и с кожена топка по поляни, горени и ливади, а някои даже и по стадиони? И все пак за предпочитане е някой друг да го върши, а ти само да следиш дали извършеното е правилно и дали ти самият точно така би го вършил.

Доколкото не разбираме нищо от футбол, ще ни се да кажем, че спектакълът, който гледахме тази (онази) вечер „Балкански синдром“ задоволява. Аплодираме от все сърце и това бяха аплодисменти, за които няма да съжаляваме или да си вземем при нужда обратно, нещо, на което се усъвършенствувахме в последните времена, когато с едни аплодисменти приемаме реконструкцията и модернизацията на един завод, както и демонтирането на същия и превръщането му в музей на индустриализма у нас. Възстановявайки старите умения на театъра да възпитава чувствата на публиката чрез реабилитация на способността да се мисли по неразрешените, а не по отдавна решените проблеми, нея вечер Сатиричният театър представляваше едно мило зрелище не само от залата към сцената, а и обратно, което е напълно добро, прекрасно е дори. Спектакълът бе излят и прекрасен, публиката също така показва, че когато се показва нещо умно, зрителят на „Изаура“ може да гледа, мисли и се вълнува и от неща по-велики и святи, отколкото събиране на пари за освобождаване на робинята. Хвала и чест!

МИРОН ИВАНОВ

Ако едно извънземно същество, подобно на това, което виждаме на сцената на Сатиричния театър, попадне в залата,

при публиката, то наистина би се смяло от сърце на нравите ни — такива, какви то са показани в „Балкански синдром“. На извънземното същество сигурно ще му направи впечатление, че нашата публика е много доволна да бъде страничен зрител тогава, когато от устата на други звучат гневни остроти, да аплодира мисли, които не би изтървала на публично място, или с други думи, да гледа на политическата сатира по-скоро като на театрален ефект, отколкото житейска позиция.

А репликите от сцената добиват материална сила едва когато станат поведение на зрителите.

ЙОРДАН ПОПОВ

Излизам като от баня, дето не се пестят нито водата, нито сапунът. Нашият човек, притиснат от разните механизми и електрониката, от разпоредбите, параграфите и пътните знаци, има голяма нужда от такива спектакли като „Балкански синдром“ на Сатиричния театър. Тук ти дават повода и фактите и докато те трият с песни и музика, ти мисли. Ако можеш, разбира се.

ДАМЯН БЕГУНОВ

По време на спектакъла — в един миг, когато публиката мълчеше, някой се засмя с глас. Това бе чудесно! Значи някой бе открил още нещо в текста, играта, идеята на спектакъла. Знаете ли колко важно е това някой да открие ОЩЕ НЕЩО! Това значи, че действието на сцената кара хората в салона не само да се смеят, но и да мислят. А без мисъл няма разговор със съвременниците. Изобщо нищо няма, ако не мислим.

ЯСЕН АНТОВ